

- 4) Czy art. 6 ust. 1 lit. e) dyrektywy (WE) nr 95/46 w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że przetwarzanie (monitoring wideo) stanowi nadużycie lub jest niewłaściwe, gdy podmiot może podjąć inne środki w celu ochrony rozpatrywanych uzasadnionych interesów?

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. 1995, L 281, s. 31).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara (Rumunia) w dniu 14 listopada 2018 r. – CT / Administrația Județeană a Finanțelor Publice Caraș-Severin – Serviciul Inspecție Persoane Fizice, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara – Serviciul Soluționare Contestații 1

(Sprawa C-716/18)

(2019/C 65/32)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Timișoara

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: CT

Druga strona postępowania: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Caraș-Severin – Serviciul Inspecție Persoane Fizice, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara – Serviciul Soluționare Contestații 1

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w okolicznościach takich jak okoliczności niniejszego sporu, w których osoba fizyczna prowadzi działalność gospodarczą polegającą na wykonywaniu kilku wolnych zawodów, a także na wynajmie nieruchomości, uzyskując w ten sposób stały dochód, przepisy art. 288 [akapit 1] pkt 4 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (Dz.U. UE) seria L, nr 347 z dnia 11 grudnia 2006 r. ⁽¹⁾, wymagają wskazania określonej działalności zawodowej jako głównej działalności w celu ustalenia, czy wynajem można uznać za transakcję pomocniczą w stosunku do działalności głównej, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, na podstawie jakich kryteriów można wskazać wspomnianą działalność główną? Czy też [wymienione wyżej przepisy] należy interpretować w ten sposób, że wszystkie rodzaje działalności zawodowej, w ramach których wykonywana jest działalność gospodarcza danej osoby fizycznej, stanowią „działalność główną”?
- 2) Czy w przypadku, gdy nieruchomość wynajmowana przez osobę fizyczną osobie trzeciej nie jest przeznaczona i wykorzystywana do prowadzenia pozostałej części działalności gospodarczej tej osoby [fizycznej], w związku z czym nie można ustalić związku między [wynajmowaną nieruchomością] a wykonywaniem różnych zawodów tejże osoby, przepisy art. 288 [akapit 1] pkt 4 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (Dz.U. UE) seria L, nr 347 z dnia 11 grudnia 2006 r., pozwalają uznać transakcję wynajmu za „transakcję pomocniczą” i w konsekwencji wyłączyć ją z obliczenia obrotów, które stanowią odniesienie dla stosowania specjalnego systemu zwolnienia z podatku dla małych przedsiębiorstw?

- 3) Czy w przypadku przedstawionym w pytaniu drugim jest istotna dla uznania transakcji najmu za „pomocniczą” okoliczność, że transakcja ta została dokonana na rzecz osoby trzeciej będącej osobą prawną, której wspólnikiem i członkiem zarządu jest osoba fizyczna, która to [osoba prawna] ma stałą siedzibę w rozpatrywanej nieruchomości i prowadzi działalność zawodową o takim samym charakterze jak działalność wykonywana przez wspomnianą osobą fizyczną?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006 L 347, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 13 września 2018 r. w sprawie T-737/14,
Vnesheconombank (VEB) / Rada, wniesione w dniu 23 listopada 2018 r. przez Bank for Development
and Foreign Economic Affairs (Vnesheconombank)**

(Sprawa C-731/18 P)

(2019/C 65/33)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Bank for Development and Foreign Economic Affairs (Vnesheconombank) (przedstawiciele: J. Viñals Camallonga i J. Iriarte Ángel, abogados)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności wyroku Sądu (szósta izba) z dnia 13 września 2018 r. w sprawie T-737/14;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu poprzez uwzględnienie żądań skarżącego, obecnie będącego wnoszącym odwołanie, podniesionych w postępowaniu w pierwszej instancji; to znaczy stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji 2014/512/WPZiB ⁽¹⁾ z dnia 31 lipca 2014 r., art. 5 rozporządzenia (UE) 833/2014 ⁽²⁾ z dnia 31 lipca 2014 r., nowego art. 1 w brzmieniu nadanym decyzją 2014/659/WPZiB ⁽³⁾ z dnia 8 września 2014 r. i nowego art. 5 w brzmieniu nadanym rozporządzeniem (UE) 960/2014 ⁽⁴⁾ z dnia 8 września 2014 r. w zakresie, w jakim dotyczą one VEB, i wykreślenie jego nazwy z odpowiednich załączników do wymienionych przepisów, w których to załącznikach nazwa ta została ujęta.
- obciążenie Rady kosztami poniesionymi w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi cztery zarzuty:

1. Naruszenie prawa w zakresie, w jakim w wyroku błędnie stwierdzono, że Rada wywiązała się z obowiązku uzasadnienia.
2. Naruszenie prawa w zakresie, w jakim w wyroku błędnie stwierdzono, że brak jest oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych, na których opierają się odpowiednie przepisy zaskarżonych aktów. Stanowi to także nadużycie władzy.
3. Naruszenie prawa w zakresie, w jakim w wyroku błędnie stwierdzono, że poszanowano prawo do skutecznej ochrony sądowej.